

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

- 1 בסמיכות ובקרוב מקום לאוהב, ומזה מוכח שגם הם אינם
2 מבטאים עדין את האהבה העצמית ממש, שאינה מדודה
3 ומוגבלת במקום. ויתרה מזה, ביטוי החבה על-ידי חבוק
4 ונשוק שף דוקא פאשר האהוב הוא ער (ולא שף לבטא
5 אותה בשעה שהוא ישן כי
6 כאשר הוא ישן ואינו מודע לחיבוק,
7 אוי החיבוק לא מבטא כלום לגביו).
8 ומזה מוכן עוד יותר שאין זה
9 עצם האהבה ממש, שהרי
10 בעצם האהבה אין חילוק בין
11 ער לישן. מה שאין-כן בנוגע
12 לאהבה שמתבטאת על-ידי
13 הזכרת השם של הבן האהוב,
14 הרי רואים במוחש שאין בה
15 מדידות והגבלות, והינו,
16 שאין נפקא-מינה אין הבדל אם
17 האהוב נמצא בקרוב מקום
18 או ברחוק מקום, ומפל-שכן
19 שאין נפקא-מינה אין הבדל אם
20 הוא חכם (שהרי בכל מצב
21 שבו נמצא הבן, מבטאים
22 החבה על-ידי הקריאה
23 בשמו), פי על-ידי הזכרת
24 השם מתבטאת האהבה
25 העצמית הקשורה עם עצם
26 הבן, למעלה מציונים והגדרות
27 כאלה ואחרות, ובכל מקום ובכל מצב
28 הקריאה בשם היא ביטוי לאהבה
29 העצמית.
30 וזהו גם ענין קריאת שמות
31 בני ישראל על ידי הקדוש-ברוך-
32 הוא, שפנה מתבטאת האהבה
33 העצמית של הקדוש-ברוך-
34 הוא לבני ישראל שאינה
35 קשורה עם מעלות פרטיות
36 של היהודי הפרטי הנקרא בשם זה,
37 אלא עם העצם של בני
38 ישראל, עצם המהות שלהם
39 כיהודים שיש להם נשמה אלונית
40 שישנו בהם בשלמות בכל
41 מעמד ומצב, עצם נקודת היהדות
42 היא תמיד בשלימות, יהיה אשר יהיה
- מעמדם ומצבם הרוחני, וה'עצם' הוא בשלימות לא רק בעמדם בהר
סיני בעת מתן-תורה שהוא כמובן מעמד ומצב נעלה מאד, או
אפילו בשבתם במיטב הארץ¹⁶ של ארץ מצרים, כמו בארץ
גושן, באופן ד-ויאחזו בה גו'¹⁷ שגם זה מצב נעלה וטוב, אלא
גם בהיותם בארץ מצרים
עצמה (כהמשך הכתוב "ואלה
שמות בני ישראל הבאים
מצרימה"), ששם היו
במעמד ומצב רוחני ירוד ביותר
ד"הללו עובדי עבודה-זרה
והללו כו'¹⁸, עד כדי כך שהיו
דומים לגויים המצריים, ואף-על-
פי-כן "להחליפם באומה
אחרת אי-אפשר" כו'¹⁹, ועצם
הקשר בין הקדוש-ברוך-הוא ובני
ישראל לא נפגם שזהו כי הקשר הזה
הוא מצד ה'עצם' ואינו תלוי
בפרטים כאלה ואחרים כו'. ועל-
ידי קריאת שמות בני ישראל
על ידי הקדוש-ברוך-הוא מתעורר
ומתגלה ה'עצם' של נשמות בני
ישראל כו', וכמשל הקריאה
בשם האדם שעל-ידי-זה
מעוררים אותו מהתעלפותו
שבוה מעוררים ומגלים את נקודת
העצם של חיו (פנ"ל סעיף ב).
וכידוע גם בנוגע להתגלות
הבעל-שם-טוב, שאז בתקופה
שבה נולד הבעל-שם-טוב היו
כללות בני ישראל במעמד
ומצב רוחני של התעלפות, ו
- נמצא בסמיכות ובקרוב מקום לאוהב, ומזה
מוכח שגם הם אינם מבטאים עדין את האהבה
העצמית ממש, שאינה מדודה ומוגבלת במקום.
ויתרה מזה, ביטוי החבה על-ידי חבוק ונשוק
שף דוקא פאשר האהוב הוא ער (ולא שף
לבטא אותה בשעה שהוא ישן). ומזה מוכן עוד
יותר שאין זה עצם האהבה ממש, שהרי בעצם
האהבה אין חילוק בין ער לישן. מה שאין-כן
בנוגע לאהבה שמתבטאת על-ידי הזכרת השם,
הרי רואים במוחש שאין בה מדידות והגבלות,
והינו, שאין נפקא-מינה אם האהוב נמצא
בקרוב מקום או ברחוק מקום, ומפל-שכן שאין
נפקא-מינה אם הוא חכם (שהרי בכל מצב שבו
נמצא הבן, מבטאים החבה על-ידי הקריאה
בשמו), פי על-ידי הזכרת השם מתבטאת
האהבה העצמית הקשורה עם עצם הבן, למעלה
מציונים.
- וזהו גם ענין קריאת שמות בני ישראל, שבה
מתבטאת האהבה העצמית של הקדוש-
ברוך-הוא לבני ישראל שאינה קשורה עם
מעלות פרטיות, אלא עם ה'עצם' של בני
ישראל, שישנו בהם בשלמות בכל מעמד ומצב,
לא רק בעמדם בהר סיני בעת מתן-תורה, או
אפילו בשבתם במיטב הארץ¹⁶, כמו בארץ
גושן, באופן ד-ויאחזו בה גו'¹⁷, אלא גם בהיותם בארץ מצרים
הכתוב "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה"), ששם היו במעמד ומצב
ד"הללו עובדי עבודה-זרה והללו כו'¹⁸, ואף-על-פי-כן "להחליפם באומה
אחרת אי-אפשר" כו'¹⁹, שזהו מצד ה'עצם' כו'. ועל-ידי קריאת שמות בני
ישראל מתעורר ה'עצם' כו', וכמשל הקריאה בשם האדם שעל-ידי-זה
מעוררים אותו מהתעלפותו (פנ"ל סעיף ב). וכידוע גם בנוגע להתגלות
הבעל-שם-טוב, שאז היו כללות בני ישראל במעמד ומצב של התעלפות,

(16) לשון הכתוב - ויגש מז, יא. (17) שם, כז. (18) ראה זח"ב קע, ריש ע"ב. מכילתא בשלח יד, כח. ילקוט ראובני בשלח שם, כז. (19) רות רבה פתיחתא ג.